

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. P., A. P., E. B., K. P. i E. T.
przeciwko Województwu X. - Zarządowi Dróg Wojewódzkich
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lipca 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz A. P., E. B. i A. P. kwoty po 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych oraz na rzecz K. P. i E. T. kwoty po 600 (sześćset) złotych.

Uzasadnienie

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Województwa X. - Zarządu Dróg Wojewódzkich od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 grudnia 2009 r. należy zważyć, co następuje.

Powodów łączą prawa i obowiązki oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej, tj. współuczestnictwo materialne (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.). W niniejszej sprawie dochodzą oni roszczeń o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości wspólnej bez tytułu prawnego. Roszczenia te powodowie zindywidualizowali z uwzględnieniem ich udziałów we współwłasności przedmiotowej nieruchomości, mimo że czynności procesowe przez nich podejmowane mają charakter czynności

zachowawczych (art. 209 k.c.). Czynności te nie są jednak podejmowane w imieniu pozostałych współwłaścicieli, lecz w imieniu własnym. Powodowie nie działają jako przedstawiciele pozostałych współwłaścicieli, stąd nie zachodzi po stronie czynnej współuczestnictwo konieczne (por.: wyrok SN z dnia 20 października 1975 r., sygn. akt III CRN 288/75, OSNCP z 1976 r., nr 10, poz. 211). Wykluczone w niniejszej sprawie jest również współuczestnictwo jednolite. Uwarunkowane jest to zindywidualizowaniem roszczeń przez powodów, którzy dochodzą świadczeń podzielnych. Zatem istnieje możliwość wydania wyroku, który nie dotyczy ich niepodzielnie.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku współuczestnictwa powodów, które nie jest współuczestnictwem koniecznym lub jednolitym, wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym oznacza się odrębnie dla roszczeń każdego z powodów (postanowienie SN z dnia 28 lutego 1997 r., sygn. akt I CKN 31/97, niepubl.; por także: postanowienie SN z dnia 8 lutego 2001 r., sygn. akt IV CKN 1934/00, niepubl.; postanowienie SN z dnia 21 marca 1997 r., sygn. akt I PKN 61/97, OSNP z 1998 r., nr 1, poz. 16; postanowienie SN z dnia 17 stycznia 1997 r., sygn. akt I PKN 65/96, OSNP z 1997 r., nr 17, poz. 317). Z kolei co do zasady skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Skarżący oznaczył łączną wartość przedmiotu zaskarżenia na 96.000,00 zł, podczas gdy którakolwiek z wartości przedmiotu zaskarżenia oznaczonych odrębnie dla roszczeń każdego z powodów (odpowiednio: 48 tys. zł, 16 tys. zł, 16 tys. zł, 8 tys. zł, 8 tys. zł) uniemożliwiłaby uznanie skargi kasacyjnej, skierowanej wobec każdego z tych powodów indywidualnie, za dopuszczalną.

Wobec powyższego na podstawie art. 398² § 1 k.p.c. należało uznać, że skarga kasacyjna pozwanego jest niedopuszczalna i zgodnie z art. 398⁶ § 3 k.p.c. podlega odrzuceniu.

Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).